

SØG

søgeord

SØG

ARTIKLER

Kategorier

» [Gæsteanmeldere](#)
» [Årets albums](#)

Features

» [RSS](#)

ANNONCE

Mangler du et nummer?
Køb de gamle numre af Geiger

GÆSTEANMELDERE

Læs hvad forskellige gæsteanmeldere har anbefalet her på Geiger.dk. Læs bl.a. anbefalinger fra:
» [Magnus Olsen Maimon](#)

Artikler

Chokerende moderne

- et interview med Gang Gang Dance

Da Gang Gang Dance besøgte København i sommerens sidste dage for at give koncert, greb Geiger muligheden for at få en længere snak med bandet om perfektion, spiritualitet og det at forfølge et unikt udtryk i stedet for at være en bleg parodi på en svunden tid.

Før koncerten i Turbinehallerne havde folkene bag selskabet Escho, som stod bag arrangementet i København, brugt fem dage på at male i lokalerne, der ligger under jorden omme i gården. Et imponerende stykke arbejde, der gjorde koncerten med Gang Gang Dance til noget helt specielt. Bandet var placeret umiddelbart foran baren med tribuner i både venstre og højre side, så man havde mulighed for at nyde showet fra tre sider. Uden tvivl en utraditionel koncertoplevelse.

Men den matchede gruppens temmelig unikke lydunivers, der ikke rigtigt kender sin lige andre steder i det ellers særdeles spraglede musiklandskab anno 2006. Når det kommer til eksperimenterende tilgange og skæve idéer, deler Gang Gang Dance til en vis grad strategi med to andre bands fra New York - Animal Collective og Black Dice - men deres lydæstetik hentes, som det bl.a. har kunnet høres på sidste års enormt roste album God's Money, i højere grad fra Cocteau Twins' og A.R. Kanes synthbaserede, æteriske universer. En vis inspiration fra verdensmusikken tages også ind, og dermed er de uden tvivl en af de mest sælsomme grupper, man kan lægge øre til for tiden.

Historien om gruppen er som følger: To af bandmedlemmerne, Brian DeGraw og Tim Dewitt, har kendt hinanden en gang siden 1993, hvor de mødtes i Washington i en fælles jagt på den scene, der på det tidspunkt interesserede dem mest med bands som Fugazi, Nation of Ulysses og Unrest som de største magneter. De mødtes i en pladebutik, hvor Tim satte plader på hylderne, mens Brian forsøgte at tage dem ned igen uden at betale. Derefter begyndte de at spille sammen og dannede med tiden bandet Cranium sammen med andre musikere. Efter et enkelt album blev dette orkester opløst pga. forskelligrettede interesser, og der gik nogle år uden megen fokuseret musiceren. Så dannede Tim og Brian endelig Gang Gang Dance - i første omgang med en sanger og guitarist, der røg ud, hvorefter Liz (også kendt som Lizzie) Bougatsos kom med efter et improviseret show til en Halloween-fest. Siden fulgte Nathan Maddox og Josh Diamond, og bandet, som vi kender det i dag, var udformet. Bortset fra at Nathan desværre ikke er med længere, da han blev ramt af et lyn på en tagtop i Chinatown lige efter indspilningen af det selvbetitlede debutalbum - åbenbart i et forsøg på at ofre sig selv til himlen! En gestus, som han altid udførte, når uvejret rørte på sig. Denne gang blev hans tilbud desværre godtaget.

Abne vinduer at snave i

Denne historie om Nathan siger en del om den spiritualitet, som man kan spore i den meget uhåndgribelige lyd, Gang Gang Dance har. Selv om der bestemt er struktur i deres sange, kan det være svært at gennemskue hvordan, de bliver til. Medlemmerne har afsløret, at processen starter med en simpel idé, men hvordan fører de den derfra og hen mod et færdigt nummer?

- Basalt set jammer vi bare, forklarer Tim. - En eller anden begynder bare at spille et eller andet, og så spiller vi alle med. Normalt optager vi det på en båndoptager - bare en lille håndholdt én - og så går vi hjem og lytter til, hvad vi lige har jammet frem. Så siger vi måske: "Åh, nogen gjorde noget her", og så strukturerer vi nummeret yderligere ud fra alle de forskellige ting, vi jammer frem oven på den originale lyd. Vi spiller en time, og så har vi det her bånd med forskellige variationer, som vi så klipper sammen til sidst.

Men det betyder nu ikke direkte, at hver sang udvikler sig fra én jam-session. -

LOGIN

Brugernavn

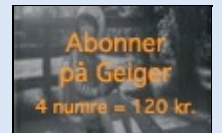
••••••

Husk!

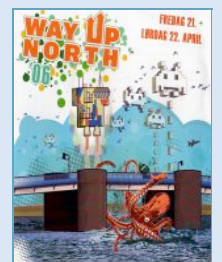
SEND

» [Registrer profil](#)
» [Glem kodeord](#)

ANNONCE

POPULÆRE

- 1 Way Up North
Nordstjerner in spe
1131 læsninger
- 2 Baby Woodrose
Selvvalgte outsiders
1100 læsninger
- 3 Roskilde Festival 2006
Flashbacks fra en festival
769 læsninger
- 4 Rasmus Riis
Gæsteanmelder:
Rasmus Riis
755 læsninger
- 5 Gæsteanmeldere:
Barra Head
Gæsteanmeldere:
Barra Head
685 læsninger
- 6 VETO
Undergrund med udebanefordel
635 læsninger
- 7 Liars
Bjergbestigning på Mt. Heart Attack
601 læsninger
- 8 The Pet Series
Katte, fisk og kaniner
594 læsninger
- 9 Yoyooyoy the festival Pt. 2
Mosebryg i city
590 læsninger

Nogle gange ender vi med at bruge et stykke fra et gammelt kassettebånd, som vi putter ind midt i sangen, præciserer Brian. Vi har alle et mentalt bibliotek i vores hoveder med alle de forskellige ting, vi alle har lavet. Og så tænker vi: "Ok, vi har brug for noget lige her" - og så vil nogen sige: "Hey, den lyd, du lavede for et år siden, kan du huske, hvordan du spillede den?"

Oprindelig udformede Gang Gang Dances koncerter sig også som lange jam-sessions, men det har ændret sig med tiden. - Ind i mellem sange er der stadig plads. Der er altid rum i musikken, hvor vi ikke ved, hvad der kommer til at ske, forklarer Brian. - Vi har også nogle sange, som er mere løse, mere improviserede, tilføjer Josh. - Vi ved nogenlunde hvilke lyde, vi vil bruge, men vi ved ikke, hvordan de alle kommer til at glide sammen, skyder Tim ind. - Måske spiller jeg en totalt anden rytme, mens Josh spiller den samme lyd som altid. Bare et andet sted. - Og vi har brug for friheden til at improvisere, siger Brian. - Det er vigtigt at kunne gøre det, når du har et publikum, da du aldrig kan vide, hvordan det publikum får dig til at reagere musikalsk. Så vi har brug for det vindue. Hvis man føler sig vred eller voldelig, så har man brug for et rum på scenen til at være voldelig i. Eller hvis du på den anden side er fuld af kærlighed, så vil du snave med publikummet. En kommentar, der får Lizzie til at smågrine.

Da jeg udtrykker min undren over, hvordan musikken fungerede i de dage, hvor koncerterne udelukkende byggede på improvisation, svarer Tim og Brian næsten i kor: - Det var ét stort vindue af muligheder! Og Brian uddyber: - Vi gik virkelig bare op på scenen. Så begyndte én at spille.

Men hvorfor gør Gang Gang Dance så ikke det mere? - Det blev virkelig kedeligt, svarer Brian. - Mere kedeligt end når det var struktureret, fordi det virkelig blev begrænsende. Så længe de vinduer, vi snakker om, stadig er der, er det det bedste kompromis. Nogle gange, når vi jammede os vej gennem et helt show, førte det ikke nogen vegne. Vi blev fanget.

For Gang Gang Dance er det at begrænse sig i virkeligheden blevet en befrielse. I øvrigt en kunstnerisk fremgangsmåde, der er blevet brugt mange gange - mest kendt i Danmark i nyere tid er vel nok von Triers og Vinterbergs Dogme 95-koncept. De åbne vinduer fører ikke altid noget med sig, men så er sangene der i det mindste, så ikke hele showet bliver tabt på jorden. - Jeg vil gerne tro, at vores strukturerede dele er virkelige unikke for os, siger Tim. - Og som jeg allerede har sagt, kommer de fra improvisationen, og de ting, vi improviser frem, kan være virkelig spændende, fordi man kan høre, at noget er ved at ske. Men hvis det så ikke sker, så sørger vores komponerede elementer for, at det rent faktisk sker alligevel.

Bassen skal brage som i hiphop

Når bandet indspiller, kan det være en langvarig proces, fordi alle vil være tilfredse med resultatet og deres egen indsats. Hvis en enkelt del ikke fungerer i en indspilning, så bliver den skrottet. Som tilfældet bl.a. er med den plade, bandet er ved at indspille nu. - Det er sket ret ofte med dette album, siger Brian. - Vi har de her perfekte indspilninger, men der er ingen, der rigtigt kan lide dem. De er spillet "perfekt", men så mangler energien måske.

For Gang Gang Dance svarer den gængse definition af "perfektion" ikke nødvendigvis til det, de selv opfatter som perfekt. Eksempelvis har de indspillet med hovedtelefoner på, som Tim forklarer, for at få en ren lyd, men det ødelagde det hele. Så en ren lyd i indspilningen er ikke lig med en perfekt indspilning. - Desuden har vi ikke en formular, slår Tim fast. Der er ikke en nem måde at optage os på, der er ikke en rigtig måde, og mens vi indspiller, bliver vi nødt til hele tiden at udforske, hvad den rigtige måde er.

- God's Money lyder ikke, som vi gerne ville have haft den til at lyde, skyder Josh ind. - Men i det mindste har den en bestemt fornemmelse over sig, hvilket er vigtigere for mig. Den har en stemning. Vi kan alle lytte til den og blive enige om, at den har en stemning. - Men lydæssigt er den lidt lo-fi, og vi har altid hørt vores sange som nogle, der virkelig skulle brage igennem. Som moderne hiphop, endda. Men vi var så frustrerede i studiet, fordi vi ikke kunne få bassen til at ryste rummet, uddyber Brian. - Det ved vi i øvrigt stadig ikke, hvordan vi gør, tilføjer Josh, hvilket får alle til at grine. - Hvis der er nogen, der har en idé til, hvordan vi laver det, så

ring til os.

Mange af indspilningerne foregår live, men nogle af sangene bliver videreproduceret bagefter eller tilføjet yderligere elementer. - God's Money blev skrevet mere eller mindre i studiet, fortæller Tim. - Vi havde nogle dele, og så efterlod vi så plads til flere. Vi lavede også et par båndredigeringer og tilføjede nogle dele på den måde. Derefter udviklede vi den næste del i studiet. Men det var i virkeligheden en lo-fi punkrock-proces. Vores øvelokale er også vores studie - et meget lille ét, som er ejet af vores pladeselskab - og det gav os ubegrænset tid derinde. Alle tror, vi brugte et år på at lave den plade, men vi brugte en måned eller lignende, fordi vi turnerede en del ind i mellem. Der er altid forskellige ting, forskellige band-forpligtelser, der trækker afslutningen af et album ud.

Instrumenternes begrænsning

I et interview fra Identity Theory har bandet udtalt, at rytmen er den primære kilde til det, de skaber, og Josh har nævnt, at han spiller sin guitar mere som en tromme. En tilgang, som både Liars og !!! også benytter sig af. Men betyder det, at det er en udtalt kunstnerisk målsætning? Dertil svarer Brian nej: - Jeg prøver ikke direkte på det. Det er bare det, der sker. Jeg mener ikke, det er bevidst. Hvis jeg vil spille en melodi, så spiller jeg den, men jeg tror, at den måde, vi spiller sammen på, er rytmisk orienteret. Det sker bare for os. Det er det, vi alle kan lide og reagerer på, når vi hopper rundt - en bestemt slags energi frem for en ligefrem rytme, hvilket dog også forekommer. Nogle gange er det nødvendigt. Men jeg sværger ved Gud, at det bare er et spørgsmål om at føle den specielle type energi, man får fra trommerne. Den flytter én fremad i sindet, og det tror jeg, vi alle kan lide.

Melodierne er vigtige for os også, indskyder Josh. - Vi kan godt lide en god melodi. - Jeg tror også, at Josh er den bedste til at lave dem, tilføjer Brian. - Jeg kan aldrig holde en tone særligt længe. Vi vil alle have mulighed for at lave forskellige ting, at udtrykke os på forskellige måder. Men rytmen er en ekstremt vigtig ting for bandet og den måde, vi lyder på. - Og det kommer både fra Brian og mig, forklarer Tim. - Vi har spillet musik sammen i 12-13 år nu, og vi har altid udgjort rytmesektionen i de forskellige bands, vi har været i. Han spillede bas, jeg spillede trommer, og så bevægede han sig over mod de forskellige andre instrumenter:

Keyboards osv. Jeg tror, vi altid har haft en virkelig tæt rytmisk forbindelse, og det er en stor del af lyden. Også nu.

Gang Gang Dance har netop ikke nogen bas i instrumenteringen. Hvorfor har Brian valgt synthesizeren permanent? - Jeg kedede mig bare lydæssigt, forklarer han. - Det var begrænsende. Bassen havde kun én lyd. Jeg ville have en mere elektronisk lyd, så det fasede bare ud på en måde. - Det samme med mig, indskyder Josh. - Jeg ville høre flere elektroniske lyde, og jeg spiller guitar såvel som synthesizers. Jeg bliver træt af kun at høre guitarlyden.

Han bruger imidlertid kun guitaren til at skabe de lyde, han gør, fortæller medlemmerne lidt kryptisk. De forklarer, at han kan spille trommer, klaver, panfløjte - ja, praktisk talt hvad som helst - på sin guitar ved at manipulere den. - Folk bliver forvirrede, fordi de tror, at en masse af de lyde kommer fra mig, fortæller Brian. - Og de tror, at Josh ikke spiller, tilføjer Tim, hvilket får dem alle til at grine lidt. - Alle tror, at jeg laver absolut ingenting, hvilket måske ikke er så langt fra sandheden, siger Josh beskedent og afvæbnende.

Rolling Stones og sådan noget lort

I interviewet i Identity Theory udtaler Brian også, at deres favoritmusik ikke eksisterer endnu, og at Gang Gang Dance er et forsøg på at lave progressiv musik. I det hele taget virker de til at være meget imod musik, der ikke forsøger at være progressiv. - Vi foretrækker alle musik, der ikke prøver at referere til Rolling Stones og sådan noget lort. Det er sjældent, at jeg hører noget, som er chokerende moderne. Noget hiphop virker for mig personligt. Udover det lyder alt ret forudsigeligt. Jeg prøver ikke at på være prætentios eller noget, men ingen af os køber nye albums. Vi venter på noget nyt.

De lytter altså kun til meget få nye bands, ligesom de allerede har været igennem repertoire af klassikere. - Vi har været med i en del tid efterhånden, fortæller Tim og

griner lidt afvæbnende af at se på sig selv som gamle, rutinerede kræfter i branchen. - Vi er lidt ældre end den gennemsnitlige indie-rocker, vil jeg mene, så vi kender alle de klassiske albums - Can, P.I.L. og den slags. Vi var der alle for 10 år siden og elskede det. De fleste af os udforsker de mest langt ude lyde via internettet. Ting, som ikke er så tilgængelige. Vi kigger altid efter nye idéer, der befinder sig længere og længere væk. For mig er det ekstremt politisk at gøre det på den måde. Jeg er så frustreret over verdens tilstand generelt. Et hvilket som helst stort band i dag er kun lavet med henblik på at sælge. Musikken er blevet et tilbehør til at klæde sig i retro-tøj. "Oh yeah, T-Rex were awesome", vrænger han. - Jeg hader det lort. Jeg føler, at verden er i en krise lige nu kulturelt. Og den slags musik suger et hvilket som helst potentiale ud af folk.

- Jeg er enig i, hvad han siger, men vi kommer trods alt ud og spiller, tager Josh over. - Jeg ser mange af den type bands, og jeg er med på den og synes, det er cool. Men jeg vil ikke lytte til det, de laver, derhjemme. Jeg er ikke fordømmende, men jeg synes, at det er forfærdeligt, det, de laver.

- Jeg vil heller ikke være fordømmende, men hvis jeg personligt gik ud, købte et par gode retro-bukser og bar min guitar som The Kinks, ville jeg bare føle mig... prøver Tim opgivende at forklare.

- Jeg siger ikke, at der ikke er nogen af os, som ikke værdsætter bands for det, de laver, fortsætter Josh. - Men personligt vil vi gerne skabe en lyd, der er ny. En, som vi har lyst til at gå hjem og lytte til. Vi elsker at lytte til vores øve-bånd derhjemme. - I går så vi Yeah Yeah Yeahs (i Malmø, red.) og syntes, at det var rigtigt sjovt, men jeg ville aldrig sidde derhjemme på sofaen, ryge cigaretter og lytte til deres plade, forklarer Brian. - De leverede et godt show, og jeg nød det virkelig, uddyber Josh. - De er virkelig søde mennesker, og de elsker det, de laver, og det er der ikke noget galt med.

"It's after the end of the world, don't you know that yet?"

Et band, der til gengæld eksperimenterer en del og har succes med det, er det i høj grad omtalte Animal Collective. Gang Gang Dance har selv fået en del omtale i forbindelse med God's Money og bliver endda sammenlignet med Animal Collective. Hvordan kan det være, at så eksperimenterende musik overhovedet har en chance i dag?

- Fordi det faktisk virker, siger Brian. - Vi får en del mere opmærksomhed nu, end vi har været vant til. Jeg synes ikke, vi overhovedet lyder som Animal Collective, men grundideen er den samme. De er sikkert også lidt trætte af musikkens generelle tilstand, så de forsøger at ... - Hæve sig over det, færdiggør Lizzie sætningen. - De har lavet deres egen lyd og skabt deres eget univers, indskyder Josh. - Det er meget vigtigt for dem, og det er meget vigtigt for os. Der ligger ligheden. Vi er også venner med dem. - Og vi har de samme rødder, tager Tim over. - Vi delte øvelokale med dem, og vi spillede koncerter sammen fra starten. Der er noget virkelig seriøst over den musik, begge grupper skaber. Alle tog sig selv virkelig seriøst, men vi var også lidt underlige på scenen. Vi ledte efter noget. Og jeg tror, at alle er modnet og har lært, hvordan vi skal drage nytte af de ting, der appellerer til os. Alle er blevet mere udadvendte, og det er virkelig spændende.

- Vi spiller på de her festivaler, hvor vi ser de her bands, der har holdt fast i deres lyd over så mange år, forklarer Lizzie videre. - Og jeg tror, at vores tilgang til musik er mere fri. Og faktisk er der store bands, der har turneret i lang tid, som respekterer os for vores lyd og det, vi gør. Og vi respekterer dem og alt det hårde arbejde, de har investeret i deres musik. Det er ret spændende at være i en position, hvor man kan dele sine musikalske erfaringer med folk, der har tilbragt så mange år med at fordybe sig i deres egen ting.

- Det er også spændende, fordi bands som os bliver bemærket på den måde. Animal Collective er et rigtig godt eksempel, fordi de er virkelig gode, fortsætter Josh på et tidspunkt, hvor det nærmest er umuligt at stoppe bandets lyst til at snakke. - Hvis du ser dem spille et show, bliver du berørt af det. Jeg tror ikke, det

betyder noget, om du har hørt eksperimenterende musik før - om du er til techno eller dit og dat. Det betyder ikke noget, fordi de laver et fantastisk show. Jeg tror bare, at det rører folk. At det er en meget ægte ting. De laver musik - skøn musik - og folk reagerer på det. Det er derfor, de får opmærksomhed.

- Det er en emotionel udløsning i det, de laver, som man ikke finder hos mange bands i dag, overtager Lizzie. - De når ind til en dybere følelse, som du kan udvikle i din lyd, og som vi også prøver at ramme. Men jeg tror ikke, vi helt præcist kan sætte et navn på den følelse, og at det er derfor, vi føler os så frie. Og det fanger folk ind nu. Fordi vi spiller med dem, som har skabt sig et navn. Folk kan fornemme, hvad der foregår. - Ja, det passer med det, Tim sagde om verdens tilstand, siger Brian. - Hvis en tilfældig person går ind til et Animal Collective-show eller lignende, vil det højst sandsynlig chokere vedkommende, at der er en mulighed for at løsne op og mærke efter. Jeg tror, at folk stadig er vant til at gå til et show og vide, hvad de får, hvorefter de så prøver på at virke begejstrede. Der er nok en stor styrke i at gøre det, Animal Collective gør. En mulighed for at ændre både sig selv og kulturen selv - og når folk så ser dét oppe på scenen, bliver de virkeligt begejstrede. - Men jeg tror også, at folk kan få den forkerte opfattelse af denne slags frihed, så de laver ny musik, fordi de ikke gider at forme deres egen, præciserer Josh. - En masse mennesker går bare på scenen, hylér og laver en masse larm.

- Sun Ra havde den her replik, tilføjer Tim, som han sagde under sin optræden: "It's after the end of the world, don't you know that yet?" Sådan har jeg det, fordi vi lever i en tid, hvor alt - musik, historie - er så tilgængeligt. Der kommer hele tiden bl.a. genudgivelser af psykedeliske, obskure folk-albums fra 60'erne og 70'erne, og de sælger måske mere end nye ting. Jeg tror, at bands som os, Animal Collective og en masse andre bands forsøger at vænne os til det faktum, at vi er til efter verdens undergang.

Efter denne lange svada bliver der en lang pause, fordi jeg har opgivet at bryde ind. Jeg nærmest forventer, at talestrømmen bliver ved, hvilket gør medlemmerne opmærksomme på i hvor høj grad, de har fortsat ud af en tangent. Det udløser lidt latter.

Et råb om hjælp

Men for nu at vende tilbage til gruppens egen musik, bliver Lizzies stemme mest brugt som et instrument i sangene. Betyder det, at de sungne ord er mindre vigtige end lydene. - Det har noget at gøre med improvisationen og den måde, vi udvikler sangene op, forklarer Lizzie lidt genert. - Når vi er inde i en skriveperiode, skriver jeg melodier, som melodisk forcerer begrænsningerne af de lyde, som opstår. Jeg er faktisk meget inspireret af poesi, og senere føjer jeg så ord til de melodier. I den improviserende fase er jeg stadig i gang med at skrive sangene. De udvikler sig langsomt, men når de er udviklet, er de konkrete. Og jeg prøver bestemt at strukturere dem, som det eksempelvis sker i "Before My Voice Fails". For mig handler det nummer om at fejle som sanger - om ikke at have en stemme i verden. Vær sød at give mig noget plads, så jeg kan forstå, hvorfor jeg fejler. Hvorfor så vi ikke oversvømmelsen komme? Hvorfor er børn sultne? Hvorfor eroderer gamle kirker, og hvorfor bliver disse hellige steder ødelagt? Det er nogenlunde det, den sang handler om. Og den slags idéer udvikler sig, når sangen er blevet konkret. Som konnotationer, der kulturelt relaterer sig til mennesker på en ret direkte facon.

- Jeg tror, at dit spørgsmål kommer sig af den måde, Lizzie synger på, mener Brian. - Den rammer én lige i ansigtet, og måske kan man ikke umiddelbart forstå det, hun synger, men hvis man finder en vej til at forstå det alligevel, er det stor poesi. - Og hvis du faktisk køber pladen i stedet for at downloade den, følger der også lyrik med, tilføjer Tim med et glimt i øjet for at minde én om, at det altså stadig er umagen værd at købe et album frem for at hente det ned fra nettet.

Lyrikken er, ifølge Lizzie, åben for fortolkning. På den måde befinder hun sig ikke langt fra de fleste kunstneres måde at se deres kunst på: - Jeg vil gerne have folk til at forstå mine tekster på deres egen måde, forklarer hun. - Det er en slags råb om hjælp, når jeg skriver, fordi jeg prøver at tale til folk og relatere det poetisk til de ting, jeg læser i aviserne. Men fortolkningen lader jeg være op til publikum.

Spiritualitet er ærlighed

En anden lidt kryptisk ting ved Gang Gang Dance er titlen God's Money, som kommer sig af et udtryk, som det afdøde bandmedlem Nathan plejede at bruge. - Han var bare ikke en besiddende person, fortæller Tim. - Alt, han havde, var dit, og han gav til alle. Der var tider, hvor han gav mig penge, og jeg sagde "Undskyld, jeg skal nok betale dig tilbage". Men han svarede bare: "It's God's Money".

Udtrykket er et lidt sjovt udtryk, fordi penge er noget af det mest verdslige og materielle, der findes på jorden, og i princippet værdiløst metal og papir, hvis det ikke var for forskellige staters udnævnelse af de materialer som værdier. Derfor synes det underligt, at Gud, med sin høje, åndelige position, skulle have noget som helst med dette materiale at gøre. Men ifølge bandet er det netop pointen: - Disse penge er betydningsløse. De er ikke mine, de er ikke dine, de er her bare. Det er Guds. Tag dem, præciserer Tim.

Forbindelsen til det åndelige og spirituelle kan nærmest høres i musikken. Den rækker ud over den verden, vi lever i. De rumlige arrangementer og Lizzies udflydende vokal trækker en forbindelse ud til noget hinsidigt. I mit klodsede forsøg på at spørge ind til dette kommer jeg uforvarende til at nævne ordet "religion", hvilket bestemt ikke er

intenderet og afføder en hurtig præcisering fra bandet om, at det ikke udfører ritualer eller følger en bestemt religion. - Men der er en spiritualitet i bandet, fortæller Brian efter en midlertidig udglatning af miseren. - Vi er alle personer, som bedre kan lide at sidde på tagtoppe i stedet for at tale om alt muligt lort, man ikke har lyst til at tale om.

- Ja, vi er ikke de kokette typer i millionær-baren, der står og taler om Paris Hilton eller lignende, følger Tim op. - Vi er ret simple. Vi værdsætter spiritualiteten mere end materielle ting og den slags energier. Efter lidt tænkepause tilføjer Lizzie: - Jeg tror, at vi har vores eget sted i vores sjæle, hvor vi relaterer til verden, og jeg tror, at det kommer ud gennem vores musik. Religion, rent historisk, har bragt så mange mennesker sammen, og jeg tror, man har sin egen forståelse af sit liv. Hvordan man kan og bør opføre sig hver eneste dag. Vi har det bl.a. sådan med hinanden musikalsk. Og så nævner hun efterfølgende sin græsk-ortodokse opdragelse, der får min klodsethed til at dukke op igen. Jeg begynder straks at lappe såret til bandets store morskab.

- Ordet 'religiøs' er meget fordærvet i disse tider, slår Josh fast. - Jeg mener ikke, man rigtigt kan bruge det ord længere. - Jeg tror, at den spiritualitet, du kan høre i musikken, hovedsageligt kommer fra en ærlighed i udfærdigelsen af den, fortsætter Brian. - Vi prøver på ikke at være falske omkring den. Jeg tror, at det skaber en spiritualitet, når alle bare hælder det, der er i dem her og nu, ind i musikken. Det er på den måde uundgåeligt, at det bliver en slags spirituel musik. Men hvis vi gjorde det, som vi talte om tidligere - bevidst spiller sin akkorder på en bestemt måde, laver en bestemt slags musik og går op i hvilken slags tøj, man tager på - ville det ikke lyde som spirituel musik. Jeg tror bestemt, at alle i bandet er fokuserede på bare at være ærlige over for musikken og hinanden. Og det er dét, spiritualitet handler om. Der er en masse smerte i vores liv, og musikken er det eneste sted, hvor man kan finde den ekstase. Hvor man pludselig kan føle sig smuk på alle niveauer. Det er det eneste sted, hvor du med garanti kan finde noget guddommeligt. Her indskyder Lizzie, at ekstase-kommentaren på ingen måder har noget med stoffer at gøre. Og Brian fortsætter: - Ligesom meditation eller bøn kan være narkotika for folk, beder vi i vores eget lille tempel. I vores eget lille øvelokale.

Inden interviewet slutter helt, understreger Josh dog, at Gang Gang Dance generelt også har det ret sjovt sammen, da han synes, at der har været lidt for meget alvorlig tale på bedding, som kunne give læseren et indtryk af, at de er meget seriøse hele tiden. Og i det hele taget har Josh fungeret lidt som den joviale diplomat for de andre interviewet igennem - en opgave, han har klaret godt. Men det har nu ikke været nødvendigt, for der er blevet grinet rigeligt gennem det meste af seancen, hvilket også viser den afslappede stemning, der er i bandet. Et band der sagtens kan bekymre sig om verden og tage musikken alvorligt, uden at det dermed hele tiden er nødt til at lægge ansigterne i stramme folder. Et band, hvis ærlighed kan høres gennem musikken, som tilmed udmønter sig i noget unikt i sin søgen efter en ny lyd. Gang Gang Dance gav da også, som nævnt, en fremragende koncert i Turbinehallernes helt specielle omgivelser - og de fortalte, at de i det hele taget

befandt sig godt i København. Og det gjorde de, fordi de, modsat i mange andre europæiske storbyer, kunne se, at de skæve eksistenser fik lov til at gå rundt på gaden.

Og selvom man ikke kan ønske for nogen, at de skal have et svært liv, så leger skæve børn alligevel bedst.

Facts

Vis detaljer [+]

Skrevet af

Kim Elgaard Andersen

Yderligere information

www.ganggangdance.com

www.myspace.com/ganggangdance

www.identitytheory.com/audio/ross_ganggang.php

Kommentarer (0)

Skjul kommentarer [-]

Nedenfor kan du læse kommentarer til artiklen. For at poste kommentarer skal du have en profil, som du kan registrere gratis [her](#).

Der er endnu ikke skrevet nogle kommentarer.

Skriv kommentar

Send kommentar

© 2000- Geiger

Indhold må ikke gengives uden skriftlig tilladelse. Citater kun med kilde. Meninger tilkendegivet af Geiger.dk's brugere stemmer ikke nødvendigvis overens med redaktionens.

[Til toppen](#)